

Sfânta Lumină de la Ierusalim

În mod suprafiresc Sfânta Lumină este o minune dumnezeiască necuprinsă de mintea noastră, care se repetă din an în an, în Sâmbăta Mare, de aproape 20 de veacuri. Este cea mai mare minune din zilele noastre, văzută atât de credincioși, cât și de necredincioși. Este minunea care uimește toată mintea și dovedește oamenilor până la sfârșitul veacurilor că Hristos, Lumina lumii și Mântuitorul sufletelor noastre, a înviat din morți a treia zi, după cum mărturisim în Crez, dăruind tuturor viață veșnică.

Sfânta Lumină se aprinde numai la ortodocși, ca o dovadă incontestabilă că numai ei păstrează dreapta credință apostolică. Este cea mai puternică dovadă care mărturisește că *Ortodoxia este credința cea adevărată*.

Sfântul Mormânt, locul unde a fost îngropat Hristos, este controlat încă din noaptea Vinerii Mari, după prohod, de către polițiști civili necreștini, verificând toate obiectele din interior ca să nu aibă vreo sursă de foc, lespedea Sfântului Mormânt și pe arhierul slujitor. Apoi se pecetluiește ușa Sfântului Mormânt cu două peceți mari. Gardienii rămân de pază la ușa Mormântului până când se aprinde Sfânta Lumină.

În Sâmbăta Mare se formează o procesiune la sediul Patriarhiei Ortodoxe. Toți slujitorii se îmbracă în straie albe și pornesc spre Biserica Sfântului Mormânt.

În biserică, slujitorii, în frunte cu Patriarhul, înconjoară de trei ori Sfântul Mormânt pe partea dreaptă, în sunetul clopotelor, cântând „*Învierea Ta, Hristoase, Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi, pe pământ, ne învrednicește cu inima curată să Te slăvim*”. Apoi Patriarhul cu toți slujitorii se retrag în altarul bisericii ortodoxe de vizavi și stau în așteptare. Între timp, miile de credincioși

stau cu felinarele speciale în mâini să ducă acasă, în țara lor, Sfânta Lumină.

Fiecare se roagă, fiecare așteaptă cu emoție Lumina divină, fiecare stă concentrat în sine însuși, cuprins de fiorul tainic al minunii.

În jurul orei 12, patriarhul desigilează ușa Sfântului Mormânt prin ruperea peceților și intră în prima încăpere, numită „Capela Îngerului”, însoțit, după tradiție, de un arab musulman. Patriarhul intră apoi în a doua încăpere și îngenunchează în fața lespedei Sfântului Mormânt. Se sting toate lumânările, candelile, luminile, în biserică se face o mare tăcere. Emoția minunii cuprinde pe toți. Toți se roagă strigând „Doamne, dă-ne Lumina!”, „Să vină Lumina!”, „Trimite-ne din cer lumina!”.

În timpul rugăciunii, toată lumea din biserică observă o lumină puternică, ca o scânteie luminoasă de fulger, coborând prin cupola mare a Bisericii; în mulțime se aud glasuri de emoție în toate limbile. Scânteia dumnezeiască coboară deasupra Capelei Sfântului Mormânt, ca un glob de lumină ce se sfârâmă în mici bucăți. În această clipă Sfânta Lumină a venit! Minunea s-a săvârșit! Mulțimile așteaptă cu nerăbdare Sfânta Lumină, cu mâinile întinse. O mare bucurie și trezire spirituală se săvârșește în inimile și conștiințele tuturor.

Patriarhul iese în fața Sfântului Mormânt cu cele două făclii aprinse și strigă de trei ori: „*Veniți de luați lumină!*”

Minunea continuă: în clipa când Patriarhul iese din Sfântul Mormânt, se aprind singure cele șase candelile ale ortodocșilor de deasupra, o parte din lumânări din sfeșnicele și candelile din Altarul Bisericii Mari, sub privirile uimite ale tuturor. Mulți se ating de flacără cu fața, cu mâinile, cu hainele, pentru binecuvântare, fără a se arde. Abia după câteva minute flacăra arde în mod normal. Tot acum iau Sfânta Lumină de la Patriarh și romano-catolicii, armenii și coptii și o duc în altarele lor, unde o păstrează tot anul. La urmă, Patriarhul ține o scurtă predică de mulțumire Mântuitorului și de întărire a credinței ortodoxe. Pelerinii se întorc la gazdele lor, cu fețele luminate și cu făclii aprinse, zicând fiecare în limba sa: „*Slavă Ție, Mântuitorule, pentru această negrăită minune!*”

Arhimandrit
Ioanichie Bălan

